

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 80 0 К 077937 18 КвЛз
Бања Лука, 03.01.2019. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Весне Антонић као предсједнице вијећа, Обрена Бужанина, Горане Микеш, Даниеле Миловановић и Мерсиде Бјелобрк као чланова вијећа, уз учешће записничара Сође Матић, у кривичном предмету против осуђеног М.В. због кривичног дјела спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 387. став 1. у вези са чланом 20. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости браниоца осуђеног, адвоката М.Б. из Б., поднијетом против правоснажне пресуде Окружног суда у Бијељини број 80 0 К 077937 18 Кж 2 од 18.05.2018. године, у сједници вијећа одржаној дана 03.01.2019. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се као неоснован захтјев за заштиту законитости браниоца осуђеног М.В., поднијет против правоснажне пресуде Окружног суда у Бијељини број 80 0 К 077937 18 Кж 2 од 18.05.2018. године.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Бијељини оглашен је кривим оптужени М.В. због кривичног дјела спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 387. став 1. у вези са чланом 20. Кривичног закона Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 49/03, 108/04, 37/06, 73/10, 1/12 и 67/13, у даљем тексту: КЗ РС), чија обиљежја су детаљније описана у изреци те пресуде, па га је суд за то дјело осудио на казну затвора у трајању од 2 (два) мјесеца. Оптужени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка у паушалном износу од 150,00 КМ.

У поступку по жалби на ту пресуду Окружни суд у Бијељини је побијаном пресудом број 80 0 К 077937 18 Кж 2 од 18.05.2018. године одбио као неосновану жалбу браниоца оптуженог Митра Видаковића и потврдио пресуду Основног суда у Бијељини број 80 0 К 077937 17 К 2 од 12.03.2018. године.

Против цитиране правоснажне пресуде другостепеног суда захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: Захтјев) благовремено је поднио бранилац осуђеног адвокат М.Б. из Б. због повреде Кривичног закона с приједлогом Врховном суду

Републике Српске да Захтјев уважи, другостепену пресуду Окружног суда у Бијељини преиначи и оптуженог М.В. ослободи од оптужбе.

Примјерак Захтјева са списима предмета је достављен на одговор републичком јавном тужиоцу у смислу одредбе члана 353. став 1. ЗКП РС.

У одговору на Захтјев републички јавни тужилац Бранко Митровић је оспорио основаност Захтјева, те предложио да се Захтјев као неоснован одбије.

Приликом одлучивања о Захтјеву, овај суд се примјеном одредби члана 354. став 1. ЗКП РС ограничио на испитивање само оних повреда закона на које се позива подносилац Захтјева, те након што је размотрио списе предмета са пресудама против којих је Захтјев поднијет, одлучио је као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Захтјев за заштиту законитости се, у смислу одредбе члана 350. став 1. ЗКП РС, може поднијети против правоснажне пресуде само у случајевима повреде Кривичног закона, те повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС (која се манифестује у повреди права на одбрану), а уз ограничења прописана у ставу 2. и ставу 3. ове законске одредбе. Ограничењима из става 2. искључена је могућност улагања овог правног лијека ако није изјављена жалба на првостепену пресуду, а на наведене повреде материјалног и процесног закона се није могуће позивати у Захтјеву, ако нису биле изнесене у жалби (осим ако се ради о повреди учињеној у жалбеном поступку), док је ограничењима из става 3. искључена могућност улагања овог правног лијека против пресуде Врховног суда донесене у трећем степену.

У уводу Захтјева браниоца осуђеног у конкретном случају није прецизиран одређени облик повреде Кривичног закона из члана 312. ЗКП РС, нити се у образложењу Захтјева конкретизује у ком сегменту је побијаном правоснажном пресудом повријеђен Кривични закон на штету осуђеног, а аргументи тог Захтјева изнесени у прилог тврдње о повреди Кривичног закона се не могу подвести ни под један од облика повреде предвиђене цитираним одредбама члана 312. ЗКП РС.

Наиме, суштина приговора Захтјева се своди на тврдњу да му је К. предузеће Града Б. незаконито наплаћивало комуналну таксу за одвоз смећа, па да је критичног догађаја када се десио наводни напад на службено лице трчао према извршном органу (судском извршитељу Основног суда у Бијељини који је уз асистенцију судске полиције поступао по закључку истог суда о предаји и испоруци покретних ствари оптуженог М.В. тражиоцу извршења К. а.д. Б.) како би га упознао са чињеницом о незаконитости комуналне одлуке, али му то нису дозволили полицајци који су били присутни на лицу мјеста. У прилог тврдње о незаконитој наплати комуналне таксе позива се на одлуку Уставног суда Републике Српске број У-27/17 од 28.03.2018. године којом је утврђено да члан 5. став 3. Одлуке о прикупљању, одвожењу и депоновању комуналног отпада („Службени гласник Града Бијељина“ број 5/13) није у сагласности са Уставом Републике Српске и Законом о комуналим дјелатностима („Службени гласник Републике Српске „број 124/11 и 100/17). Апострофирајући чињеницу да је побијана пресуда другостепеног суда донесена дана 18.05.2018. године (дакле након цитиране одлуке Уставног суда), Захтјев развија тезу да је другостепени суд том пресудом повриједио Кривични закон на штету осуђеног када приликом доношења пресуде није имао у виду Одлуку Уставног суда Републике Српске, јер је у смислу те одлуке и рјешење

Основног суда у Бијељини у извршном поступку засновано на неуставној и незаконитој комуналној одлуци.

На наведеним аргументима Захтјева се не може заснивати тврдња о повреди Кривичног закона, јер чињенице које Захтјев апострофира су ирелевантне посматрано с аспекта постојања кривичног дјела у радњама осуђеног и његове кривичне одговорности када на начин, чињенично описан у изреци пресуде, предузима радње које се манифестују у употреби силе с циљем да спријечи службено лице у институцијама Републике Српске у вршењу службене радње у оквиру својих овлаштења. Слиједом тога, правилно је поступио другостепени суд када је побијаном пресудом овакве радње осуђеног правно квалификовао као кривично дјело спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 387. став 1. у вези са чланом 20. КЗ РС.

Правно дејство цитиране одлуке Уставног суда Републике Српске по свом садржају и правном питању које је третира се исцрпљује у сегменту комуналних услуга које су предмет неуставне и незаконите цитиране Одлуке Града Б., а у конкретном случају се ограничава на коначан исход поступка извршења одлуке Основног суда у вези са наплатом комуналне таксе. Њено дејство се не може проширити и на предметну кривичну ствар, како се то сугерише у образложењу Захтјева браниоца осуђеног, јер радњама осуђеног које је предузео критичног догађаја и које манифестују кривично дјело спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 387. став 1. у вези са чланом 20. КЗ РС, не одузима противправност нити искључује његову кривичну одговорност за извршено кривично дјело.

На основу изложеног, овај суд налази да поднесени Захтјев браниоца осуђеног није основан, на што и републички тужилац у одговору на Захтјев оправдано указује, јер повреде закона на које се позива подносилац Захтјева нису учињене, ради чега је у смислу одредбе члана 355. ЗКП РС одлучено као у изреци ове пресуде тако што је Захтјев одбијен.

Записничар
Соња Матић

Предсједница вијећа
Весна Антонић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић